

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 18

Tennte Sessjon.

10de Møde.

Mandagen den 17. October.

(Forts.)

J. M. Hansen (fortsat): Naar der saaledes foreligger fra en Politimester et bestemt Forbud mod et bestemt Arbeide, og ikke vedkommende Minister eller andre Politievrigheder ere villige til at udtale sig om den rette Forstaaelse af Lovens Udtryk, saa er den Vedkommende priisgiben ligefrem til Vilkaarlighed. Man maa, sagde den ærede Rigsdagsmand, næsten ved enhver Lov overlade Meget til Embedsmændenes Skjønsonhed; men jeg vil dog spørge, om det ikke er ønskeligt, at man vedtager Lovene saaledes, at man overlader saa Lidet som muligt til Embedsmændenes Skjønsonhed? Det forekommer mig ønskeligt, at man nærmede sig til det Mål, at Embedsmændenes Skjønsonhed havde saalidt som muligt med Fortolkningen af Lovene at gjøre. Denne Embedsmændenes Skjønsonhed er en meget farlig Sag mod Folk, som ikke høre til Embedsstanden; det er en mislig Sag at være undergivet Embedsmænds Skjønsonhed; thi ligesaa mange Embedsmænd, ligesaa mange forskjellige Skjønsonheder, saa at det er en daarlig Trøst at blive henviist til Embedsmændenes Skjønsonhed. „Der høres Klager over alle Love af dem, som de genere, og, dersom man skulde tage Hensyn dertil, saae det galt ud med Lovgivningen“, sagde den ærede Rigsdagsmand, og derti skal jeg give ham Ret; men, naar man imellem alle disse mange Klager finder een begrundet, skal man saa slet ikke tage Hensyn til den, skal man, naar man imellem en Mængde ubegrundede Klager finder en, som er begrundet, da afvise den, fordi der ved Siden af denne

ene begrundede findes mange ubegrundede? Det troer jeg ikke; jeg troer, at man skal udsøge de begrundede Klager og tage Hensyn til dem, og lade de ubegrundede ligge. Enkelt Klasse's Klager kan der slet ikke tages Hensyn til — sagde den ærede Rigsdagsmand — ligeoverfor det Almene. Det har han Ret i; men jeg har tilladt mig at anføre som min Mening, at man skulde tage Hensyn til enkelte Klasser, forsaavidt det ikke kommer i Strid med det Almene, og jeg har udtalt min Overbeviisning dertil, imod, hvad den ærede Rigsdagsmand sagde, at dette Lovforslag ikke gaar ud paa at krænke nogen Anden i sin Frihed, sin Ret, men søger at give Enhver sin fulde Frihed og Ret.

Endelig har den ærede Rigsdagsmand anført, og det forekommer mig, at han anførte det som Noget, der fortjente særdeles Opmærksomhed, at der i 4 eller 5 Aar ikke har verseret nogen Sag angaaende Overtrædelse af Helligdagsanordningen for den Domsstol, hvoraf den ærede Rigsdagsmand er Medlem; men han føiede dog til, hvad jeg beder vel bemærket; thi det skal jeg tillade mig at tage til Indtægt, at der taar er kommen een; jeg skal gjøre opmærksom paa, at det er meget begribeligt, at der ikke har været nogen saadan Sag for Retten; thi Enhver, som kjender til Menigmand, veed, hvor bange han er for Retten, at naar Politiet kommer til ham, og siger, at han skal møde paa Politiekammeret, og der bliver sagt til ham, du skal møde i Retten, du skal underkastes en Saggivelse, men du kan blive fri, naar du vil betale een Rbd. eller to, saa vilde 999 af 1000 betale Valeren og sige: Gud bevare mig fra at komme i Retten! Altsaa, det beviser, troer jeg, slet Intet; men, naar han anførte, at der i Aar er kommen een, det vil